

NOTES SOBRE EL PORT DE LA SELVA

4

Són les ales d'un corb! ¿Què hi fan tants de barrils de quitrà en aquest racó? A la Nit se li ha després una ala que ha deixat esteses per damunt els sorrals més deserts milions i milions de plomes negres, on els meus peus ofeguen llur plor. No, el cabell de la Maria-Dolors, no.

De *KRTU*

(dins *Obra poètica en vers i en prosa*. Barcelona: Edicions 62, 2000, vol. I. p. 54)

CRÒNIQUES DE L'ULTRASON

XIII

Acostumo d'anar en hores calentes i rellotges torbadors pels corriols que porten, cimejants, als olivars més espessos. De vegades trenco el camí i davallo a les pinedes que celen les vil·les dels amants de la solitud. No és fàcil trobar-hi gaire gent: possibles banyistes del país amb rituals vestimentes o agosarats forasters alleugerits de roba, disposats a anar a les platges gairebé secretes on troben indrets assolellats o racons frescos. Avui he canviat de ruta. He passat per l'interior del poble i, en essent davant l'església, m'he fixat en una casa mig senyorial edificada segurament a darrers de segle i legendària pels fantasmes que, segons la veu del poble, apareixen quan la lluna s'aprima darrere el xiprer. Pensatiu, tot esbrinant aquestes aparicions nocturnes, una de les finestres—que jo creia tancada com les altres obertures de la casa—s'ha obert, esbatanada per unes mans delicades. I ha aparegut una dama vella que, en veu alta, ha dit: «No, els cabells de la Maria Dolors no!». M'he parat, sorprès d'aquella aparició, i he recordat que els mots de la dama pertanyien a uns versos meus d'una joventut en defallença. La vella dama ha tancat la finestra i ha obert les portes de l'entrada, on ha aparegut, tot repetint, amb veu alta i escrostonada, els mateixos mots: «No, els cabells de la Maria Dolors no!». Ha baixat els tres graons que duïen al jardí tot acostantse'm. M'ha allargat els braços, blanca de cabell i eixuta la faç, ha repetit el vers i ha dit: «Tenia quinze anys». En feia, doncs, més de seixanta que no l'havia vista. Jo no sabia què dir. M'he llançat a córrer, com si fossin els temps de la minyonesa, carrer amunt, i

al tombant un desacostumat mirall fixat a la cantonada ha recollit la meva imatge:
barbablanc i cabellera tosa, esfullava una rosa fresca i refulgent. Ulls clucs, veia una
mar antiga amb barques envellides i pescadors coixejant. He recordat de nou els versos
primicers i les paraules de la vella dama.

M'he aturat sense saber on queia.

De Cròniques de l'ultrason

(dins *Obra poètica en vers i en prosa*. Barcelona: Edicions 62, 2000, vol. I. p. 577-578)